

— Υμείς, κυρία. —
— Εἰς τί, Μεγαλειότατε, σᾶς παρακαλῶ; μήπως ἐγὼ προσεκάλεσα ντὴν ἀπαγωγὴν μου; —
— Τὸ ἀγνοεῖτε μὲ ὅλον τὸν θόρυβον, ὅστις ἀπὸ χθὲς ἐπικρατῇ δι' αὐτὴν ὁτὴν πρόδοσιαν;

— Ἡ μαρκησία καίπερ βληθεῖσα εἰς τὴν καρδίαν δὲν ἐδήλωσεν ἄλλο τι εἰμὴ βλαθεῖαν ἐκπληξιν.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ πάντα, μαρκησία. ὀφείλω νὰ τοῦ πράξω μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ σᾶς λυπήσω, ἀλλὰ θὰ σᾶς προσφέρω ἐκδούλευσιν προειδοποιῶν ὑμᾶς νὰ προσέχετε καὶ νὰ μὴ ἀφίνατε ἀνθρώπους ἀναξίτους νὰ κατακτώσι τὴν ἐμπιστοσύνην σας.

— ὦ! Μεγαλειότατε, αὐτὰ εἶνε γρίφοι! εἶπεν ἡ μαρκησία γελωσα τόσῳ θελκτικῶς καὶ ἐπιχαίρων, ὥστε οὐδεὶς ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ὁ γέλως ἐκεῖνος διέσχιζε τὸν λάρυγγα δι' οὗ ἐξήρχετο.

— Τότε ἐξηγοῦμαι καλλίτερα... Καί ποιος παρέδωκε προδοτικῶς τὸν Ἅγιον Γισλανόν; εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας; εἰς τὸν πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης; κάποιος κατὰ συνέπειαν παρέδωκε σᾶς, τὴν εὐεργέτιδά σου, αὐτὸς δὲ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ προστατευόμενός σας, ὁ κύριος Λαβερνί!

— ὦ! Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία χαίρουσα, διότι ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ἐρυθριάσῃ ἐν ἀνέσει καὶ νὰ δείξῃ τὴν ἡλλοιωμένην μορφήν της.

— Naί, ἐπέμεινε λέγων ὁ βασιλεὺς, εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, τοῦ σούτῳ μάλλον, ὅσῳ ὁ Λουδοῦξ δὲν εἶνε παρών. Ὁ Λουδοῦξ εἶχε πολὺ δίκαιον, ἐβλεπεν ὀδυρεκῶς, ἐμάντευε τὸ ἀπατηλὴν προσώπετον, ὅτε ἐν Βαλενσιένῃ ἐνώπιόν σας ἔλεγε τοὺς λόγους αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἐνθυμοῦμαι! «Οὐδέποτε ἄνευ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἢ πείθαιχίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ καλὸς στρατιώτης ἢ ἐντιμὸς ἀνὴρ. Πείσθητε, κυρία, ἂν ὁ Λουδοῦξ ἦτο παρών, δὲν θὰ τοῦ ἐδίδε τοιαυτὴν ἀφορμὴν θριάμβου καὶ ὕμνων. Τὸν ἐκέρδησεν ὁμῶς, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές, μαρκησία.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἤτοιμαζετο ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε ἡ Νανὼν κρούσασά ἡρέμα τὴν θύραν, εἶπεν ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος:

— Ὁ κύριος Λουδοῦξ παρακαλεῖ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ συνομειλήσῃ μετὰ τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἐπείτο συνέχεια.

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστασις ὅτι ὁ κ. Ἀντ. Φορβασίλης ἤρξατο τῆς ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ μεταφράσεως νέου καὶ ἀρίστου ἔργου τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως *Ignarro Balera* ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΠΕΠΙΤΑ ΧΕΜΕΝΕΣ

ἣν δημοσιεύσομεν εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» ἐν προσεχῇ μέλλοντι.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ.

ἡ αἰφνιδία ἀναχώρησις του.

— Ἐγνώριζον ὁμῶς ὅλοι τὸ αἷτιον τῆς ἀναχώρησεως.

— Ὁ θεὸς σας ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι εἶχεν ἀπελπίσει τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὅμως τῇ ἡρνήθη τὴν θυγατέρα του καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον τὸν ἐδίωξε.

— Ἀδιαφοροῦ ὁμῶς, οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἀπεφάσισαν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἀθλιός καὶ ὅτι ἡ τιμὰς διὰ τὴν εὐχαρίστησιν ἑνὸς ἐχθρόν τοῦ κυρίου Βορισφ, καὶ διὰ τὴν οἰκειοποιήσιν μερικῶς χιλιάδας φράγκων.

Καὶ ἀντὶ τὴν καταγγελίαν, ὅπου ἡ δύνατο ν' ἀπολογηθῇ, συμφωνοῦν νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὴν ἐκδίκησιν ἀνθρώπου ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ μεροληπτικοῦ.

Ἀληθῶς εἶνε ἀπίστευτα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἂν κανεὶς τὰ ἐξετάσῃ μὲ ψυχραιμίαν.

— Ὁ Μάξιμος μὴ περιμένων τοιαύτην λογικὴν, ἐκυπτε τὴν κεφαλὴν χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ.

— Δὲν ἐκπληττομαι ὅτι ὁ κύριος Δορξερ μετεχειρίσθη τὴν ἀδικίαν αὐτὴν ἀπολογίαν διὰ τὴν ἐμποδίσιν συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπέρρεσκε. Ἦθελε παντοτοριῶν ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐδίστασε νὰ τὸν ἀτιμάσῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἠλπίζε καὶ ἐλπίζει ἀκόμη ὅτι οὐδέποτε θὰ τοῦ ζητήσῃ λόγον. Ὁ θεὸς σας εἶνε τίμιος ἄνθρωπος ἐν τῇ ἰσχυρῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ἀλλ' ὑπάρχουσιν αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἐκάνους νὰ ἐννοήσῃ.

Ὡς πρὸς τὸν Ρῶσσον, ὁ ὁποῖος κατὰ βάθος εἶνε κατὰσκοπος, ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ αὐτόν, ὅτι ἤθελε καταδιώξῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐλλείψει ἄλλου θυμάτος.

Εἶνε μανιώδης ὅτι τὸν ἐκλεψαν ἄνθρωποι ἱκανώτεροί του, καὶ καθὼς ὅλοι οἱ ὁμοιοί του, προσέτρεξεν εἰς τὴν βίαν.

Ἐπάρχει ὁμῶς καὶ ἕτερός τις, τοῦ ὁποῖου ἡ διαγωγή εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην εἶνε ἀνεξήγητος.

— Ποῖος λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος εἰς ἄκρον τεθρονημένος.

— Ὁ παμικς Βινιόρ, εἶπεν ἡ κόρη.

— Ὁ Βινιόρ! ἀλλὰ σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι ἐφάρθη καθὼς ἔπρεπε εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὑπερησπίσθη θερμῶς πόνον δὲ Καρνοέλ καταγορεύμενον ὑπὸ τοῦ θείου μου.

— Ἦσθε ἐκεῖ κατὰ τὴν σκηνὴν αὐτήν;

— Ὁχι, ἀλλ' ὁ Βινιόρ μὲ τὰ διηγῆται τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ψευθῇ.

— Ἄλλως τε διατὶ νὰ μὴ ὑπερασπίσθῃ τὸν καλλίτερόν του φίλον;

— Καὶ τὸν εὐτυχῇ ἀντιζηλόν του.

— Δὲν εἶνε αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ λέξις. Ὁ Βινιόρ πρὸ πολλοῦ εἶχε κλίσιν διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου, καὶ πολλάκις τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ τὸ φανερώσῃ. Ἀλλ' εἶχεν ἐννοήσει ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ καὶ ἡ Ἀλίκη ἡγαπῶντο καὶ ἐνεκα εὐγενείας ἀπεσύρετο.

— Ὁ Βινιόρ εἶνε ὁ δειλότερος καὶ μετριοφρονέστερος, καθὼς ὁ δικαιοτέρος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν ἀπ' αὐτὸν ἐξηρτάτο νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, θὰ τὸ ἐκαμνεν εὐχαρίστως, μὴ ἀμφιβάλλετα.

— Ἀλήθεια; Καὶ εἶνε λοιπὸν τόσῳ βλάξ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ κόρη.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος ἐκπληκτός δὲν ἀπεκρίνατο, ἐπανάλαβε μετὰ ζωηρότητος:

— Εἶνε λοιπὸν ἡλίθιος;

— Ἡλίθιος! Διατὶ;

— Ὑπέθετα ὅτι θὰ τὸ ἐννοήσατε ἀμέσως. Πῶς! ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀκούει κατηγορούμενον δι' αἰσχρὰν πράξιν τὸν καλλίτερόν του φίλον. Γνωρίζει κατὰ τι, τὸ ὁποῖον ἀλλάσσει τὴν ὄψιν τῆς ὑποθέσεως ἐξ ὀλοκλήρου. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μόνος ἐκεῖνος τὸ γνωρίζει. Οἱ κατηγοροὶ τοῦ τὸ ἀγνοοῦσιν ἀρκεῖ μόνον νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αἱ περὶ τοῦ ἀπόντος κρίσεις τῶν θὰ ἡλλαζόν. Καὶ πολὺ πιθανὸν μάλιστα, συγκρίνοντες καὶ συνδυάζοντες τὰς περιστάσεις, νὰ τὸν ἀποδείξωσιν ἄθωον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σιωπᾷ.

— Τί θέλετε νὰ πῇ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος διαβλέπων ἤδη, ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ κόρη.

— Ὁ κύριος Βινιόρ εἶνε ταμίης. Ἐρεχεται ἕνα πρῶτ' καὶ εὐρίσκει τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοικτόν. Στέλλει, φωνάζει τὸν κύριον Δορξερ καὶ ἐκεῖνος λέγει: «Ἄ! ὁ Καρνοέλ εἶνε ὁ ἔνοχος!»

Καὶ ὁ κύριος Βινιόρ δὲν ἀποκρίνεται: «Ὁχι, δὲν εἶνε αὐτός. Ἐπεχείρησαν καὶ ἄλλοτε νὰ ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ μίαν γυναῖκα ἔκοψε τὸ χεῖρά της. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦτο συνένοχος τῆς πρώτης αὐτῆς ἀποπειράς, ἀφοῦ τὸ βράδυ ἦτο μαζὺ σας. Ὡστε καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἀπόπειραν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἔλαβε μέρος.

Πῶς ἤθελεν ἀντιτείνει εἰς αὐτὴν τὴν δήλωσιν ὁ κύριος Δορξερ; Βέβαια δὲν ἤθελεν ἐπιμένει νὰ κατηγορῇ τὸν γραμματέα του, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι κακὴν ἐξέλεξε στιγμήν νὰ ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ὁ θεὸς μου ἐπιμένει πολὺ εἰς τὰς ιδέας του καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ἡλλαξέ γνώμην. Εἶνε ὁμῶς ἀληθές, ὅτι καὶ ὁ κύριος Βινιόρ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἦτο καὶ τόσῳ τεταραγμένος! Τοῦ διέφυγεν ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν νοῦν.

— Δὲν πιστεύω νὰ τοῦ διέφυγεν, ἀλλὰ ἐφοβήθη μήπως ἐκτεθῇ. Ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιπληχθῇ καὶ ἤξιζε βεβαίως, διότι ἐσιώπησε διὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν. Πρᾶγμα ἀνεξήγητον καὶ ἀσυγχώρητον.

— Εἰς αὐτὸ πταίω καὶ γὰρ. Τὸν εἶχα

παρακαλέσει ἐπιμόνως νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἐπειδὴ πάντοτε εἶχα ἐπιρροὴν εἰς αὐτὸν συνήνεσε.

— Στεῖς ὅμως δὲν εἴσθε φίλος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ οὕτε ἦτο δυνατόν νὰ προῦδῃτε ὅτι θὰ τὸν κατηγορήσουν, ἀλλ' οὕτε εἴσθε ἐκεῖ, ἅμα ἡ κλοπὴ ἀνεκλήφθη.

Ἦρκει ὅμως ὁ Βινιόρὺ σὰς νὰ ἤνοιγε τὸ στόμα καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐλάμβανεν ἄλλον δρόμον. Μὲ μίαν λέξιν θὰ ἔσωζε τὸν φίλον τοῦ καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμε.

Εἶχε σκοπὸν νὰ τὸν βλάψῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προσέβη εἰς τοῦτο ἀπὸ αἰσθημαζήλοτυπίας.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω. Ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι καὶ τὸρα ἂν τοῦ εἰπῶ νὰ διηγηθῇ τὰ πάντα εἰς τὸν θεῖόν μου δὲν ἤθελε τ' ἀρνηθῇ.

— Μὴ πρὸς Θεοῦ. Ἡ ὁμολογία τοῦ αὐτοῦ δὲν θὰ ἐκαλλιτέρευε τὴν θέσιν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἄλλως τε δὲ πρέπει νὰ ἐνεργήσω χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε ὁ κύριος Βινιόρὺ. Ὅσον ἡ συνεργασία σας μοὶ ἀποβαίνει ὠφέλιμος, τόσον ἀποβαίνει βλαβερὰ ἡ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Ὡστε ἂν ἐπιμένετε νὰ μὲ βοηθήσετε ἀπαιτῶ ἀπὸ σας νὰ μὲ ὑποσχεθῇτε, ὅτι δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ὁ κύριος Βινιόρὺ.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατον. Ὁ Βινιόρὺ δὲν σκέπτεται διόλου ν' ἀναμειχθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων. Ὅλος τοῦ ὁ νοῦς εἶνε εἰς τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ καὶ εἰς τὴν πρό τινας ἀνύψωσιν τοῦ εἰς συνεταίρον τοῦ θείου μου, ὥστε ἅμα χθὲς ἐπῆγα ἐκεῖ μὲ τὸν Γῶγον μὲ ὑπεδέχθη σχεδὸν ψυχρῶς. Ἐννόησα ἀμέσως ὅτι ἡ ἀρχαία αὐτῇ ἱστορίᾳ δὲν τὸν ἐνδιέφερε πλέον.

— Δὲν γνωρίζει ἐλπίζω ὅτι ἤξεύρετε πῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε αἰχμηλὸς εἰς τοῦ συνταγματάρχου Βορισῶφ.

— Ἀ! ὄχι. Ἀφ' οὗτου καὶ γὰρ τὸ ἔμαθα μόλις ὠδήγησα τὸν Γῶγον εἰς τῆς μάμης του, ἐπέστρεψα εἰς τοῦ Βορισῶφ καὶ μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεώς μου ἔτρεξα ἐδῶ.

— Εὐχαριστῶ. Βλέπω ἤδη ὅτι δύναμαι νὰ ἐλπίζω ἀπὸ σας. Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει ὁ Βορισῶφ νὰ μὴ ἀκούσῃ πλέον νὰ γίνεταί λόγος γιὰ σας. Θὰ νομίσῃ τότε ὅτι σεῖς ἐπῆγατε μόνος νὰ τοῦ ζητήσετε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἀπαιτεῖτε πράγμα πολὺ δυσάρεστον ἀπὸ μέ.

— Ἀ! μὴ ὄχι. Ἡ συνδιαλέξις σας δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε ν' ἀπαιτῇ μονομαχίαν ἐξ ἀνάγκης. Καὶ οὕτε βέβαια θὰ σας προκαλέσῃ ἐκεῖνος.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε ἄς γίνῃ οὕτω. Τοῦλάχιστον ἤμπορῶ νὰ μάθω πῶς θὰ ἐνεργήσω;

— Ἀπέχοντες ἀπὸ πᾶσαν ἐνέργειαν.

— Πῶς! δὲν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ!

— Ἀν' ἐπιτύχω, σεῖς θὰ εἴσθε ἡ αἰτία, διότι χωρὶς σας δὲν θὰ ἐμάνθανε ὅτι ὁ

κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε αἰχμηλὸς τοῦ συνταγματάρχου Βορισῶφ.

— Εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εἴσθε.

— Ὁ μὲ βοηθήσῃ κάποιος εἰς τὴν πράξιν. Χωρὶς νὰ φανῶ θὰ διευθύνω τὰ πάντα.

— Δὲν ἐννοεῖτε, δὲν εἶνε ἔτσι; Καὶ ὅμως μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σας δώσω πλειότερας ἐξηγήσεις.

— Ἄλλως τε δὲν θὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἀβεβαιότητα. Τόρα μετὰ τὴν χθεσινήν σας ἐπίσκεψιν ὁ συνταγματάρχης σκέπτεται πῶς ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐννοῶ ὅτι θέλει νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τὸ σπίτι του, καὶ διὰ νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς του δὲν ἔχω στιγμὴν νὰ χάσω.

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, θὰ μάθετε ἂν ἐπέτυχῃ.

— Πῶς θὰ τὸ μάθω;

— Ἀν' ἔλθετε νὰ μὲ ᾄδετε. Ἀν οἱ ὑπηρέται σας εἰποῦν ὅτι δὲν δέχομαι, ζητήσατε νὰ ὁμιλήσῃτε τῆς θαλαμηπόλου μου. Αὐτὴ γνωρίζει τὰς διαταγὰς μου καὶ θὰ σας ὁδηγήσῃ ἐδῶ.

— Ἐκτὸς ἂν ἀντιτείνῃ ὁ ἱατρὸς Βιλλαγῶς.

— Ὁ Βιλλαγῶς, ναί, ἔχετε δίκαιον. Ἐμπορεῖ νὰ θέλῃ ν' ἀντιτείνῃ, καὶ πρὸ πάντων ἂν μάθῃ ὅτι πρόκειται νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ βεβαίως θὰ ὑπερισχύσῃ.

— Ὁ σας δεῖξω τὸ μέσον νὰ τὸν κατευνάσετε. Ἐφυλάξατε τὸ δακτυλίδιον ποῦ σας ἔδωκε χθὲς;

— Δὲν θ' ἀποχωρισθῶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκτὸς ἂν μοῦ τὸ ζητήσετε.

— Ἀπ' ἐκείνην, σας παρακαλῶ, νὰ τὸ φυλάξετε καὶ νὰ τὸ δεῖξετε εἰς τὸν ἱατρὸν ἂν θέλῃ νὰ σας ἐμποδίσῃ νὰ μὲ ᾄδετε ἀλλὰ τότε καὶ μόνον.

— Καὶ καθὼς ἡ κυρία Πιριὰ καὶ ὁ ἱατρὸς θὰ ὑπακούσῃ;

— Ναί. Ἰσως σας ἀποτείνει καμμίαν ἐρώτησιν. Μὴ τοῦ ἀποκριθῇτε.

— Καὶ τότε μοῦ κάμνετε, σας παρακαλῶ, τὴν χάριν, προσέθηκεν ἡ κόμησσα, νὰ κλέψετε τὴν θαλαμηπόλον μου διὰ νὰ σας ὁδηγήσῃ; Περιμένω τὸν ἱατρὸν καὶ εἶνε περιττὸν νὰ σας ἰδῇ ἐδῶ.

— Ὁ Μάξιμος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα σύρῃ τὸ μεταξίνον νῆμα τοῦ κωδωνίσκου κρεμαμένου παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενούς, ὅτε φωνή τις ἐπληξέ τὰ ὦτά του, φωνὴ προερχομένη ἐκ τοῦ δωματίου ὅπου ἡ Ἀλίκη εἰσῆλθεν ἵνα ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν τοῦ ἐξαδέλφου της.

— Μὴ κτυπήσατε, εἶπεν ἡ κόμησσα, φρίχσα ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς.

— Σὺν γυναικίᾳ φωνῇ μοῦ ἐφάνηκε, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος.

— Πράγματι, γυναικίᾳ εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διατὶ ἐφώναζεν ἔτσι.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῇ εἶνε τρόμου ἢ ἐκπλήξεως. Ἀν' ἤθελε νὰ τρέ-

ξουν εἰς βοήθειάν της θὰ ἐξαναφώναζεν.

— Τίποτε δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ θύρα ποῦ συγκοινωνεῖ μὲ τὸν κοιτῶνά μου δὲν εἶνε κλειδωμένη. Ἄλλως τε ἡ γυναικίᾳ αὕτη εἶνε μόνη καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε.

— Καὶ τότε σας ἀποχαιρετῶ. Νὰ περιμένω τὴν θαλαμηπόλον σας;

— Ἡ κυρία Γιάλτα ἐφαίνετο πολὺ στενοχωρημένη. Ἡ κεφαλὴ της ἀνεκινεῖτο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐνῶ τὰ βλέμματά της ἀπὸ τοῦ Μάξιμου, ἱσταμένου ὀρθίου καὶ ἀνκινούντος τὰς διαταγὰς της, ἐτρέποντο πρὸς τὸ καταπέτασμα, τὸ ἀποκρύπτον τὴν εἴσοδον τοῦ καλλυντηρίου.

— Ὅχι, εἶπε τέλος, δὲν θὰ φύγετε ἔτσι. Εἶνε κάποιος ἐκεῖ, ὁ ὁποῖος ἐκρύφθη γιὰ νὰ μὴ σας ᾄδῃ, καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ, πιστεύω, διότι τὸν ἐπρόδωκα. Ἐμβῆτε μέσα, παρακαλῶ, καὶ φέρετέ μου ἐδῶ τὸν κάποιον.

— Ὁ Μάξιμος ὑπήκουσεν ἄνευ παρατηρήσεων. Ἦνοιξε καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Ἀλίκην, ὠχρὰν, συγκεκινημένην, τρέμουσαν.

— Ὁ μᾶλλον ἐκπλαγείς βεβαίως ἦν αὐτός, διότι ἡ Ἀλίκη ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἐξαδελφός της εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ἠγνόει τοῦτο περὶ τῆς Ἀλίκης.

— Ὁ Μάξιμος ἐνόησεν ἀμέσως τί συνέβη ὡς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, πῶς αὕτη ἀπεφάσισεν ἀποτόμως νὰ ἴδῃ τὴν κόμησσαν ὑπερασπιζομένην τὸν ἀπόντα, καὶ πῶς μετεγόνῃς ἤδη, διότι ἦλθεν.

— Καλὰ λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι, εἶπε γελῶν ὁ Μάξιμος, ἡ κυρία κόμησσα μοῦ εἶπε νὰ ἔμβω μέσα. Ἐφώναζες τόσῳ δυνατῶς, ὥστε τὴν ἐτρόμαξες καὶ ἤθελε νὰ ᾄδῃ μήπως ἤθελες βοήθειαν. Ὁμίλησε λοιπὸν τί σοῦ συνέβη;

— Τίποτε, ἐψιθύρισεν ἡ νεανίς, μία νευρική τάραχῃ, ἕνας τρόμος χωρὶς αἰτίαν.

— Πᾶμε νὰ φύγωμεν.

— Ὁ Μάξιμος τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κομῆσσης, ἡ ὁποία τὴν ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς μεγάλης.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν ἡ ξένη διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ συγκεκινημένης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνετε πλειότερον εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ σας κλείσω ἐκεῖ μέσα καὶ ἦτο καιρὸς νὰ ἐξέλθετε.

— Καὶ σας καὶ ἐμὲ ἐνδιέφερε ἡ ἐπίσκεψίς σας νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ, καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ ἐπανιδωθῶμεν πλέον, ἐκτὸς ἂν αἱ περιστάσεις ἀλλάξουν τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ὁλοκλήρου.

— Σας εἶπα περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὅτι εἶχα νὰ σας πῶ. Ὁ ἐξαδελφός σας γνωρίζει περισσότερα ἀκόμη, καὶ κανεὶς δὲν θὰ σας συμβουλευσῇ καλλίτερον ἀπ' αὐτόν.

— Μετ' ὀλίγον, ὡς ἐλπίζω, θὰ γνωστῇ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀφώρτης τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπερασπισθῇ ἐαυτὸν.

— Προτοῦ χωρισθῶμεν, δεσποινίς, ἕνα μό-

νον πράγμα σὰς ζήτω. Νὰ μὴ εἰπῇτε τίποτε εἰς κανένα, οὔτε ἀφ' ὅσα ἠκούσατε οὔτε ἀφ' ὅσα εἶδατε ἐδῶ, εἰς κανένα... μ' ἐννοεῖτε, οὔτε τώρα, οὔτε ποτέ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομῆσης ἐθεώρουν τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν ὁ Μάξιμος.

— Ποτέ, ἐπιθύρῃσεν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

— Πιστεύω, εἶπε ψυχρῶς ἡ κομῆσα.

Κύριε Δορζέρ κτυπήσατε τὸν κωδωνίσκον. Θὰ ἔλθῃ ἡ θαλαμηπόλος μου νὰ σὰς ὀδηγήσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος πιέζων τὰ κομβίον τοῦ ἡλεκτρικοῦ κώδωνος ἐνητένιζε πρὸς αὐτὴν ἐκπληκτος, προσέθηκεν·

— Οὔτε λέξιν, οὔτε καμιάν ἐνεργείαν, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐγὼ μόνη θὰ ἐνεργήσω διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐφάνη. Τὴν ἠκολούθησαν, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ὑπεβοήθει τὴν ἀδελφὴν του, μὴ οὐσαν εἰς κατὰστάσιν νὰ περιπατήσῃ μόνη της.

Τὸ πᾶν ἐγένετο κατὰ τὴν ἐπιμοταξίαν, καὶ ἐφθασαν πρὸ τῶν κιγκλίδων χωρὶς νὰ συναντήσωσιν ἄλλον τινα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Αἰήτημα

Α

Ἐγεννήθη ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς κήπου, καὶ ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ, ἐν ᾧ διέρρευσαν αἱ ὠραιότεραι στιγμαὶ τῆς νεότητός μου, εἶχον πολυαριθμούς συντρόφους. Πλεῖστα μέρη τοῦ κήπου ἐστολίζοντο ὑπὸ πολυτιμοτάτων καὶ ὠραιωτάτων ἀνθέων· οἱ κρίνοι, τὰ λείριαι, αἱ δάλλειαι, τὸ ὠχρὸν αἰγόκλημα, τὸ δειλὸν ἴον, ὁ κάκτος, ἐνὶ λόγῳ τὰ ἀνθηρότατα καὶ καλλίτερα ἀνθη ὑπῆρχον ἐν τῷ μαγικῷ ἐκεῖνῳ παραδείσῳ.

Ἀπαντες οἱ ἐπισκεπτόμενοι τοῦτο, τὸν ἐπῆνουν, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου, μεγαλοπρεπὴς ἐκκοντάφυλλος ῥοδωνιά, διήγειρε τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Δι' ὃ μόνις ἡσθάνθη τὴν εὐεργετικὴν θερμότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων αἰτίνες μὲ ἡνοιζαν, καὶ ἤρρεσκον εἰς πάντας ἕνεκα τῆς εὐωδίας, δι' ἧς ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφαιρὰν καὶ διὰ τὸ ὠραῖον χροῶμα τῶν φύλλων μου, τὰ ὅποια τὸ ἔχασαν μὲν σήμερον, ἀλλ' ἄτινα τότε τὸ εἶχον μεγαλοπρεπές.

Ἦμην εὐτυχὴς, διότι ἤκουον νὰ λέγωσιν ὅτι ἦμην ὠραῖον, αἱ δὲ κολακεῖαι αὐταὶ μ' ἐπλήρουν χαρῆς μεγίστης. Τὸ μᾶλλον ὅμως πληροῦν με ἀνεκπρόσπου εὐχαριστήσεως καὶ εὐτυχίας ἦτο ἡ φιλική, ἣν μοὶ ἐξεδήλου ἡ νεανίς, εἰς ἣν ἀνῆλθον. Τί καλὴ ποῦ ἦτο! Ἐκτὸς δὲ τούτου χάρις εἰς αὐτὴν ἡ οἰκογένειά μου ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας καὶ ἡσυχίας ἐκείνης.

Ἄλλοτε, ἡ μήτηρ μου ἦτο πτωχὴ ῥο-

δωνιά. Ζῶσα ἀθλίως ἐν τῇ γωνίᾳ οἴκου κήπου, μόνη πάντα καὶ μόνη ἐπίσκεψιν δεχόμενη βαρβαρὸν πινὸς ἀνδρός, βασιζέμενος καθ' ἐκαστὴν τοῦς λεπτοὺς κλώνους τῆς, ἵνα τοῖς δώσῃ, ὡς ἔλεγε, περισσοτέραν χάριν καὶ κομψότητα, καὶ ὅστις ἀκαπαύστως τὴν ἐπέπληττε, διότι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ μήτηρ μου δὲν πὺν ἀντήμιθεν οὐδέποτε διὰ τοὺς κόπους, οὓς ἡ καλλιέργεια αὐτῆς ἐστοίχισεν εἰς τοῦτον.

Ἐν τίνι δικαίωματι ὁ βάρβαρος οὗτος ἀνὴρ ἤθελε νὰ μεταβάλῃ τὸ φυσικὸν τῆς μητρός μου; Μήπως ἡ κοινὴ ἡμῶν μήτηρ, ἡ γῆ, μὰς ἐξάγει τῶν κόλπων της μόνον ἵνα βασανίζωμεθα καὶ μακρινώμεθα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων;... Τί ζητοῦμεν;... νὰ ζῶμεν ἡσύχως ἄνευ οὐδεμιᾶς φροντίδος, σκέψεως καὶ ἐνοχλήσεων, αἰτίνες ταρασσούσι τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ θωπεύωμεθα ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ν' ἀποζηραινόμεθα τὰ δάκρυα τῆς δρόσου, νὰ δεχόμεθα τὴν ἀγαπῶσαν ἡμᾶς χρυσάλλιδα, ἰδοὺ ἅπανα ἡ φιλοδοξία ἡμῶν.

Ἡμέραν τινὰ τέλος ὁ ἰδιοκτήτης τῆς μητρός μου τὴν ἀπέσπασε βραχύς ἀπὸ τῆς γῆς παρὰ τὰ παράπονά της καὶ τοὺς στεναγμούς της, τὴν ἔθεσεν ἐντὸς στενοῦ δοχείου ἔνθα αἱ ρίζαι αὐτῆς ἐθρύνοντο, καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὴν μετέφερε, διὰ τινος ἀμαξίου, ὁμοῦ μὲ ἕνα τοῦ τριχρόου, μὲ παιονίας καὶ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων, εἰς τινὰ δημοσίαν πλατεῖαν, ἔνθα καθ' ἐκαστὴν ἐβδομάδα μετέβαιναν ἵνα πωλῇ ἄνθη. Μόλις ἡμίσεια ὥρα παρήλθε καὶ ὠραία νεανίς ἔστη πρὸ τοῦ ἀπλήστου ἐμπορίου καὶ παρατηρήσασα τὴν ῥοδωνιάν, ἠγόρασε ταύτην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἐκτεθῇ ἐντελῶς εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ἐντὸς ζωογόνου γῆς· δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ἐκ τῶν ὠραιωτάτων στολισμῶν τοῦ κήπου. Μετὰ τρεῖς μῆνας ἐγεννήθη καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ καλὴ αὕτη νεανίς δὲν μὰς ἐγκατέλειπε πάντοτε ἔκρυπτε ἐπ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἐθαύμαζε μετὰ παιδικῆς χαρᾶς. Διὰ τοῦτο τὴν ἡγάπησα καὶ ἔχαιρον ὅτε τὴν ἐβλεπα νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμέ.

Πόσον ἐμερίμνα περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ τῶν συγγενῶν μου!... Ἄν ἡ γῆ, ἐν ἣ ἐζῶμεν εἶχε ξηρανθῇ ἐκ τῆς θερμότητος, τὴν ἐδρόσιζε δι' εὐεργετικῆς δρόσου, ἣν ἡ ἰδία ἔχεν· ἂν αἱ ἀποτρόπαιοι ἐχθραὶ μας, αἱ κάμπαι, προσεπάθουν ν' ἀναρριχηθῶσιν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς φυλλώματος, αὕτη τὰς ἐδίωκε καὶ ἀνηλεῶς τὰς ἐφάνευεν.

Ἐνὶ λόγῳ ἕνα μόνον πόθον εἶχε, νὰ μὰς καταστήσῃ ἡσυχον τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὰς εὐεργεσίας αὐτῆς ἐτήρουν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην.

Φεῦ! τίς δύναται νὰ ἐγγυᾶται διὰ τὸ μέλλον! καὶ τίς θὰ ἔλεγε, βλέπων με ἀμέριμον, ἀναπνέοντα μετ' ἡδονῆς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ἥτις διήρχετο ἐλαφρῶς ἐγγίζουσα με, ὅτι ἐξ ὅλης τῆς εὐτυχίας ταύτης μόνον ἡ ἀνάμνησις θὰ μοὶ ἀπέμενεν!

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἡ νεανίς διηθύνθη πρὸς τὸ μέρος μου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ μόνη ὀλίγον πρεσβύτερος ταύτης νέας τὴν ἠκολούθει. Ἐβὰδιζον συνομιλοῦντες μετ' ὀλίγον ἔστησαν καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ λιθίνου-ἐδωλίου καίμενου πλησίον τῆς μητρός μου.

— Μάξιμε, εἶπεν ἡ νεανίς ἀπαταθεῖσα τῷ νέῳ, πολλὴν ὄρεξιν ἔχω νὰ σ' ἐπιπλήξω... Πῶς, κύριε! δύο ἡμέρας ἔχω νὰ σὲ ἴδω. Εἶσαι ἀγενής... Ἄλλοτε, ἡσὺ πάντοτε πλησίον μου καὶ τώρα τὸ θεωρεῖς κόπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ διὰ μίαν ὥραν μόνον. Αὐτὸ εἶναι κάκιστον.

— Πόσον εἶσαι ἀδίκος! Αὐρηλία... Μήπως δὲν εἰξεύρεις ὅτι ὁ κόμης πατήρ μου ἀπατεῖ, πρὶν σὲ ζητήσω εἰς γάμον παρὰ τοῦ δουκὸς Δ' Ἰζέλ, ὅπως γείνη βέβαιος ὁ διορισμός μου εἰς τὴν θέσιν τοῦ παρέδρου... Ναί, φιλάττη ἐξαδέλφη μου, δύο ἡμέρας πῶρα ἐργάζομαι ὡς δούλος. Ἄν δὲν ἐκρατόμην μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ σπουδαῖον αἰτίαν, θὰ ἠδύναμην ἄλλως νὰ μείνω ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ σοὶ λέγω ὅτι σ' ἀγαπῶ, κακὴ!

— Ἐλθ, εἶπεν ἡ Αὐρηλία μειδιδῶσα ἐπιχαρίτως, συγχώρησόν με. Καὶ ἰδοὺ, προσέθηκε, διὰ νὰ σὲ ἀποζημιώσω τῆς λύπης, τὴν ὁποίαν οἱ λόγοι μου σοὶ ἐπροξένησαν.

Καὶ λαβούσα ἀπὸ τοῦ θυλακίου αὐτῆς μικρὰν ψαλίδαν μ' ἐπλησίασε καὶ μὲ ἀπεχώρισε τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῆς μητρός μου.

Ἐπόμενα· κατελήφθη ὑπὸ ἰλίγγου. Ἡ Αὐρηλία μ' ἐθεώρησε μετ' εὐχαριστήσεως καὶ μὴ ἐννοοῦσα ὅποιον κακὸν μοὶ προξένησε, μ' ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Μάξιμου, ὅστις τὴν ἡγχαρίστησε θερμῶς, εἴτα δὲ ἀποταθεὶς πρὸς με·

— Φίλτατον ἀνθύλλιον, μὲ εἶπε, πολὺ ὠραῖον εἶσαι!

Καὶ μὲ ἔθηκεν εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ ἐπενδύτου του. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀποχαιρετίσας τὴν Αὐρηλίαν, ἀνεχώρησε συγκομιζὼν καὶ ἐμέ.

Β

Κατὰ πρῶτον ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ θέα νέων πραγμάτων, εἴλκυσε τότε τὴν προσοχήν μου, ὥστε ἐλησμονήσα τοὺς πόνους μου. Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου περιπάτου, ὃν καλοῦσι βουλευδάρτα τῶν Παρισίων, ὃ δὲ Μάξιμος συνήντα ἐν αὐτοῖς γνωρίμους, καὶ τινες νέοι ἐθαύμαζον βλέποντές με νὰ κοσμῶ τὴν κομβιοδόχην του, καὶ περὶ τούτου τὸν συνεχίζοντο, ἐν ᾧ ἀστείονόμενοι τὸν ἠρώτων δι' ὁποίας γυναικείας χεῖρὸς τῷ προσεφέρθη.

Διατρέξας τὸ βουλευδάρτα ὁ Μάξιμος διηθύνθη πρὸς τινὰ πλησίον οἰκίαν ἀνῆλθεν ἕνα ὄροφον καὶ ἡ θύρα τοῦ διαμερίσματος, ὅπερ κατῴκει, ἠνεῳγή. Εἰσελθὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, παρετήρησα εὐθὺς μεγαλοπρεπὴ ἀνθοδόχην πλήρη ἀνθέων. Μεγίστην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη, διότι συνήντων πλείστους ὁμοίους μου· ἄλλως